

Från förortskravallerna till studentrörelsen

Henri Simon

Preliminära anmärkningar:

- Förortskravallerna berörde endast en liten del av förorterna som bebos av de fattigaste och den etniskt blandade delen av befolkningen, vilka omgärdar en hel del stora och mindre städer över hela Frankrike.
- Studentrörelsen involverade inte bara universitetsstudenter utan också studenterna under de sista tre åren på ”gymnasiet”¹ [*lycées*] som förbereder sig för ”baccalauréat”, nyckeln till inträde till universitetet eller till ”grandes écoles” (högre offentliga och privata skolors reservoar för chefer, toppolitiker och företagsledare). Redan vid 16 års ålder (slutet av den obligatoriska skolgången), vid slutet av den första delen av ”gymnasiet”, är det meningen att en hel del av barn från den fattigaste delen av befolkningen ska sluta utbildningssystemet eller orienteras mot lägre teknik- eller yrkesutbildningar.
- CPE (*Contrat première embauche*²) presenteras som ett särskilt arbetskontrakt för människor under 26 år som förväntas arbeta två år på någon typ av praktik innan de kan få ett arbete. Under den här perioden skulle dessa unga människor kunna sparkas utan att få reda på någon anledning och med bara några mindre saker i ersättning (pengar och praktik). Denna reform (som ännu inte genomförts på grund av några juridiska komplikationer) har lagts fram utan någon diskussion i parlamentet efter en särskild nödfallsåtgärd och riktas inte bara mot att minska den höga ungdomsarbetslösheten utan är också en politisk manöver inför presidentvalet 2007.
- Även om det är svårt att förutse hur det nuvarande motståndet mot CPE kommer att utveckla sig så kan vi betona att denna studentrörelse, precis som förr, växer just innan påskhelgen i hela utbildningssystemet och att de flesta av dessa studenter efteråt kommer att behöva förbereda sina examina under den sista terminen. Naturligtvis betyder inte detta att vi måste släppa all analys av den nuvarande rörelsen.

Förortskravallerna under hösten 2005, som riktades mot levnadsvillkoren, och studentrörelsen under våren 2006 är de motsatta ändarna av samma sticka: världskapitalets rörelse. Detta betyder emellertid inte att dessa ändrar kommer att förenas i den nuvarande situationen, särskilt inte i Frankrike: i mitten finns det en enorm massa av arbetare, alla dessa människor vars arbete är kapitalets kärna. Endast deras generaliserade kamp skulle åtminstone kunna bli en kraftigare hävstång mot den nuvarande attacken mot arbetsvillkoren – om den inte öppnar vägen mot ett annat samhälle.

Först måste vi beakta att Frankrike inte längre, trots alla politikernas samt politiska och fackliga organisationers pretentioner oavsett riktning, är en ”suverän stat” som har blivit förminskad till att vara en del av en sammanhängande, överstatlig europeisk union. Detta EU är självt inblandat i den världskapitalistiska dynamiken, vilken ingen kan bemästra och som påtvingar sina lagar på alla strukturer eller organisationer som verkar inom detta produktions-sätt för att bevara sitt fortbestånd. Även om vi kunde märka en allvarlig kris i kapitalets rörelser idag och, följaktligen, några betydande kamprörelser, så kan vi inte underskatta möjligheterna för en anpassning av det kapitalistiska systemet som vi har sett i det förgångna, till och med i några allvarligare kriser som till exempel under 1930-talet.

Det avgörande problemet som vi måste överväga relaterat till de två rörelserna som har skakat Frankrike under några månader finns:

- vare sig i diskussionerna om taktik eller strategi hos reformistiska eller ”revolutionära” organisationer som hoppar på tåget för att få en bra plats i den politiska konkurrensen,
- eller i diskussionerna om sminket som måste lossna för att få en social fred.
- inte heller i fördömandet av den ena eller andra våldsamma handlingen i (den proletära eller ej) moralens namn. Kamper är vad de är och vi kommer alltid att hitta några ”störande” element inbegripet polismanipulationer. Framför alla fakta av någon slags storlek måste vi försöka förstå och se vad det uttrycker socialt.

¹ Frankrike har ett skolsystem som inte på något sätt liknar det svenska, därför använder vi oss av en ungefärlig motsvarighet. Övers. anm.

² *Contrat première embauche*: fr. ung. Främsta anställningsavtalet. Övers. anm.

De åtgärder som nyligen har vidtagits av regeringen, eller någon annan åtgärd som skulle kunna tas istället för att ersätta dem, riktar sig bara mot att bibe-

hålla den nationella ramen som samhällsfreden behöver för exploateringen av arbetet, och att mildra besvären lite för arbetsvillkoren under kapitaldynamiken på en världsskala. Den avgörande frågan är just denna världsskala, och vad som händer i Frankrike är bara en begränsad aspekt i det nationella ramverket av världskapitalets utveckling. Varje kamp mot endast ett problem, i ett land, kommer bara att lyckas med att hjälpa kapitalet att övervinna dess nuvarande svårigheter, detta även om det visar lite radikalism och leder till resultat för de inblandade kämparna (arbetare och andra).

Mer kapital expanderar (och har gjort så avsevärt och framgångsrikt, under de senaste 50 åren – både spatialt och inom sektorer där det inte existerade tidigare), det utvecklar samtidigt en allt viktigare reservarmé (se Marx, *Kapitalet*). Denna reservarmé har växt och är mer än en miljard över hela världen. Tills nyligen var den i huvudsak koncentrerad till länderna i tredje världen. Den invaderar steg för steg alla de industrialiserade länderna med en ständigt betydelsefull arbetslöshetsnivå vilken de flesta av länderna försöker att dölja med lämpliga medel. Överskottet av denna reservarmé förbinds att tänka att den största delen av den till slut inte kommer att bli ”återställda” arbetare utan förbli ”oanvändbara” människor för kapitalistiska ändamål, och definitivt uteslutna från den kapitalistiska produktionsprocessen. Kapitalets inverkan har ofta berövat dem från deras traditionella ickekaptalistiska existensmedel och tvingat dem att bli förflyttade till de fruktansvärt fattiga förorterna i de stora städerna. Med hänsyn till detta faktum kan vi i Frankrike se distinktionen mellan arbetslösa räknade som sådana i arbetslöshetsstatistiken och människor utan arbete som bara hoppas på det speciella RMI-understödet och inte alls räknas som arbetslösa: denna splittring är inte en fråga om pengar utan delning mellan potentiellt återanställda före detta arbetare och före detta arbetare som kapitalet inte är villigt att återanställa. De nya arbetskontrakten (CNE³, CPE, ETC...) där arbetsgivare ges möjligheten att sparka en arbetare efter två år, utan att behöva ge någon förvärdning, skulle också kunna ses som ett medel för att sortera arbetare och skilja de återställbara från de oåterställbara för exploateringsprocessen av arbetet.

Det aktuella problemet för kapitalet, som konfronteras av denna enorma och växande befolkning av ”oanvändbara” förskjutna människor, handlar inte så mycket om att till slut integrera dem i produktionsprocessen (det är uppenbart att de inte alls har några sådana framtidsutsikter) utan att hålla kvar dem i en situation där de överlever för att behålla en minimal social fred som låter kapitalet att fortsätta, antingen med utvinningen av råmaterial eller med exploateringen av det användbara arbetet. Naturligt-

vis skiljer sig lösningarna som svarar mot detta problem beroende på situationen. En lång rad av åtgärder skulle kunna ses: från minimisätningar för de oanvändbara i industrialiserade länder (såsom RMI⁴ i Frankrike) eller det snåla biståndet med mat som tillhandahålls av hjälporganisationerna i länderna i tredje världen. Vi kan emellertid se några likheter i överlevnadslösningar så väl i de franska förorterna som i gettona och kåkstäderna över hela världen: all typ av handel, såväl legal som illegal, stölder, droger och svartarbete. Ett av de problem som uppstår ur en sådan situation är att veta ifall kapitalet på en världsskala kan utvinna tillräckligt med mervärde för att garantera så många människors överlevnad samt upprätthålla den samhällsfred vilken den behöver för att hålla produktionsprocessen igång. En hel del sociala åtgärder som har vidtagits i Frankrike är endast avsedda för detta ändamål och det är tydligt att dessa pengafrågor, även inom detta begränsade nationella ramverk, blir väsentlig och driver regeringen till att marknadsföra ett vitt spektrum av låtsarbeten för att försöka återföra de ”oanvändbara” till den kapitalistiska produktionsprocessen, vilken nu för detta ändamål är utvidgad till en rad improduktiva sektorer. I Frankrike är, bland andra försök, CNE och CPE led i en sådan politik.

Sådana problem är inte enkla för kapitalet eftersom det går emot kravet på kapitalet att hitta vägar för att motverka profitkvotens fallande tendens (en annan följd av kapitalets utbredning oberoende av dess egen dynamik). Över hela världen är kapitalet nödgat att återta delar av det maximala mervärdet och att förminska andelen av detta mervärde som är avsett för arbetsstyrkans reproduktion samt improduktiva sektorer. I de industrialiserade länderna innebär detta överallt att på ett eller annat sätt ta bort alla bidrag vilka kunde ha medgetts under de tidigare perioderna för att mobilisera fler arbetares ansträngningar i lite återuppbyggnad efter kriget eller lite ursprunglig ackumulation. Det finns inget behov av att tala så mycket om Frankrike (och inte särskilt om Frankrike), inte bara om en storoffensiv mot alla typer av förmåner utan också om konstant press (legal eller inte) att höja arbetsproduktiviteten, dvs. att öka mervärdekvoten som utpressas av kapitalet.

Kapitalet har ett dilemma: det är å ena sidan tvingat att utan ersättning ge underhåll till en betydande mängd av ”oanvändbara” människor. Å andra sidan måste det pressa ut alltmer ur de produktiva och improduktiva (ännu mer ur dessa sista) arbetarna. Dessa båda formuleringar är motsägelsefulla men de skulle hursomhelst generera sociala oroligheter, situationer som tvingar till att bevara, nationellt och på världsnivå, kapitalets och exploa-

³ *Contrat nouvelle embauche*: fr. ung. Nya anställningsavtalet. Övers. anm.

⁴ *Revenu minimum d'insertion*: fr. minimalt socialbidrag. Övers. anm.

teringens säkerhet. Samhällsfreden fortgår mer och mer på en "terrorbalans". Det finns ett annat problem, som är inneboende i kapitalet självt, men som uttrycker sig självt genom företag, trustar, multinationella företag och stater. Faktum är att en hel del problem är direkt kopplade till den häftiga inbördes tävlan i den kapitalistiska djungeln. Det skulle bli väldigt långt att utveckla hur de industriella och finansiella kanalerna som används i denna konkurrens fungerar men vi måste betona att världsekonomi ständigt skakas av överproduktionsproblem som ytterligare skärper denna konkurrens. Kapitalet måste fortsätta och gå före konsumenterna för att omsätta mervärdet. Delvis är det också understödets funktion att hålla igång livet hos alla de "oanvändbara" människorna. Men om kapitalet å andra sidan, i sitt försök att hindra profitkvotens fall, stramar åt den del av mervärdet som går till arbetarna för arbetsstyrkans reproduktion så står det i rak motsättning till dess [kapitalets] behov. Sedan finns kreditens betydelse i alla dess former som är ett centralt världsproblem: den bidrar till att hålla igång en särskild typ av produktion, men resultatet är en inteckning för framtiden i vad som går att ge avkall till arbetarna. Det är en ond cirkel åren framöver då trycket på löner och arbetsvillkor redan malar upp en dyster framtid.

Att höja arbetsproduktiviteten är kärnan i produktionsprocessen och en avgörande del av kapitalisternas konkurrens, om man delvis tar hänsyn till deras privilegierade nationella intressen. I Frankrike är de reformer som är underförstådda i och med CNE och CPE inte isolerade fakta utan måste relateras till kontexten av en tendens som redan har verkat i mer än tjugo år:

- De flesta kollektivavtal som reglerade arbetet och ofta förbättrade grundläggande arbetslagar i nationella industribranscher har ensidigt upphävts av arbetsgivarföreningarna de senaste åren.
- 35-timmarslagarna har allvarligt ökat arbetstidens flexibilitet över hela året, övertid (reducerade ökningarna på ett årsgenomsnitt) och lönefrysningar. Enligt siffror från arbetsgivarorganisationer är Frankrike nu först i den industrialiserade världen vad gäller produktivitet per person och timma.⁵
- Utökningen av alla typer av prekära anställningskontrakt (enligt några officiella rapporter, kan vi nämna 38 olika typer av arbetskontrakt som låter ledningen välja vad som är mest behändigt för dess avsikter samt industrins behov).

⁵ Detta bekräftas av uppgifter i *The Economist* den 21 januari 2006. Frankrike har 19 % högre produktivitet per timme än Storbritannien, 13 % högre än Tyskland och 3 % högre än USA. Övers. anm.

Alla dessa åtgärder som införts steg för steg är på varandra följande steg mot flexibilisering och genomfördes utan något större motstånd på grund av ekonomisk press på arbetarna (arbetslöshet) och bedrägliga presentationer (exempelvis 35-timmarslagarna presenterades som en arbetstidsförkortning). CNE kan bara användas i företag som exploaterar mindre än 20 arbetare och ställer alla sorters arbetare inför det rättsliga hotet att bli avskedade efter två år utan någon förklaring. Detta röstades igenom av parlamentet förra sommaren, nästan utan något allvarligt motstånd från fackföreningarna eller från arbetarna. CPE var exakt samma typ av arbetskontrakt inom ett annat område; det skulle användas för unga människor under 26 år, annars var det exakt likadant. En annan typ av arbetskontrakt av samma typ infördes för äldre arbetare för att mjuka upp det flitiga sparkandet av arbetare över 55 år, eller till och med 50. Dessa nya arbetskontrakt uppfyller flera ändamål. De kommer att tillåta arbetsledningen att anpassa sig under en lång period och med mindre kostnader i exploateringen beroende på marknadens fluktuationer. De har en uppenbart delad framträdelse, men bortom denna yta är de separata steg mot att enhetliggöra och förenkla arbetskontrakten och exploateringsförhållandena i företagens intressen. Arbetarnas fackföreningar är enade om att fördöma detta och att stödja den starka reaktionen på CPE från studenterna, men det är delvis endast ord (när det gällde kravallerna i förorterna avfärdade man dem öppet). Faktum är att de främsta fackföreningarna, CGT⁶ och CFDT⁷, har studerat för sina egna reformer av arbetskontrakten och deras diskussioner följer samma väg som den nuvarande regeringen (de har redan gett projektet ett namn: Professionell social säkerhet). Samma reform ska även införas med samma namn på en europeisk nivå, något som en EU-kommissarie kallade "flexsäkerhet" (*Les echos* 23/3/2006). I Tyskland införs delar av denna europeiska plan med syftet att om sex månader utöka provperioden för en arbetsrättslagstiftning till två år, på precis samma sätt som i Frankrike.

Styrkan i kampen mot CPE initierades inte av fackföreningar eller politiska partier, eftersom den kom först från universitetsstudenter, sedan från gymnasieelever, även om vissa studentkårer har klara kopplingar till vänsterpartier. Den största delen av styrkan i rörelsen kommer inte från motståndet mot CPE (som var gnistan) utan från det allmänna och diffusa missnöjet med det ekonomiska trycket på senare år. Det är betydelsefullt att endast unga människor varit involverade i början av både förortskravallerna och studentrörelsen. De är de första offren för detta globala tryck, om än på helt olika sätt. För studenterna var CPE bilden av den prekari-

⁶ Confédération générale du travail. Övers. anm.

⁷ Confédération française démocratique du travail. Övers. anm.

tet som de fruktar ska störa drömmen om en framtid som liknar eller är bättre än deras föräldrars, när de fram till nu tillhört en relativt skyddad miljö men några av dem blir tvungna att hantera en osäker framtid även efter lyckade studier.

Arbetsfacken känner väl till utvecklingen av de allmänna arbetsvillkoren, en utveckling som de inte radikalt kunde motsätta sig på grund av deras grundläggande funktion i den kapitalistiska produktionsprocessen och de vet också att detta är anledningen till deras förfall, vilket användes av arbetsledare, arbetsgivarföreningar och regeringen för att driva reformeringen av exploateringsförhållandena så långt de kunde. Å andra sidan visste arbetsfacken också att prekaritet och arbetslösheten gjorde det svårt att mobilisera arbetare för ett specifikt reformförslag, om de nu hade det som syfte. Så den nuvarande rörelsen är en överraskande chans för arbetsfacken att komma tillbaka på den politiska arenan. Även om bara en liten minoritet av arbetarna är involverade i den nuvarande rörelsen, skulle den samlade skaran fackföreningar kunna improvisera sitt agerande i händelsen genom att hävda *urbi et orbi*⁸ i sitt stöd för studentrörelsen och deras motstånd mot ett lagförslag som de redan har accepterat för en stor del av arbetarna med CNE. Faktum är att arbetsfacken, som alltid, försöker använda dynamiken i studentrörelsen för att tvinga regeringen att föra en allmän diskussion om de nuvarande arbetsförhållandena för alla arbetare. Vi kan redan se planerna på ett toppmöte mellan arbetsgivarföreningar, arbetsfacken och regeringen, något som liknar ”Matignonfördraget” som avslutade de stora strejkerna 1936 eller ”Grenellefördraget” som avslutade rörelsen i maj 1968. Denna ”nya stil” hos fackföreningarna är redan förberedd i och med en tidigare utveckling: å ena sidan det vi har sagt om ”Professionell social säkerhet” [...] och å andra sidan om en process för att ena de huvudsakliga fackföreningarna CGT och CFDT i namn av ”*syndicat rassemblée*”¹⁰ (i denna process skulle de små oppositionella fackföreningarna svepas åt sidan och ett toppmöte för att lösa den nuvarande dispyten skulle vara ett gott tillfälle att marginalisera dem).

Ingen kan säga vad som kommer att bli framtiden för de två skilda kamprörelserna. Förortsrörelsen har tydligen försvunnit, stoppad av repressionen och framförallt av faktumet att den var isolerad och inte berodde på andra än unga förortsbor (ändå är inte elden kvävd under askan och detta fruktas av alla myndigheter eftersom situationen inte förändrats någonting trots alla muntliga löften, och kommer inte att förändras även om studentrörelsen mot CPE stoppas med en praktisk lösning). Den stora skillnaden mellan förortskravallerna och stu-

dentrörelsen (vi kan för tillfället inte tala om en arbetarrörelse) är en konsekvens av det vi sagt tidigare om deras sociala miljö. Studenterna slåss för en framtid som de tror är hotad, de unga förortsborna slogs för deras befintliga situation, den nuvarande omöjligheten för dem att ”leva normalt”, och hoppades på att leva som andra unga människor, vilket självklart också förutsätter en framtid.

Från deras respektive situationer härleds också de fullkomligt olika kampmetoderna:

- Eftersom studentrörelsen inte riktas mot systemet, utan endast mot några nuvarande dispyter använder den samma gamla traditionella, fredliga och legala metoder som förespråkas och stöds av fackföreningarna (även om konflikter kan uppkomma när gräsrotterna använder dem utanför fackets kontroll eller mot deras vilja att stoppa strejken). Sittstrejker, samlingar (någorlunda ”demokratiska”), demonstrationer, blockader av gator, vägar och tåggräslar är alla delar av den vanliga fackliga arsenalen. Självklart ingår inte eldning av bilar och offentliga byggnader eller slagsmål med polisen. För de flesta studenter går väldigt få krav bortom avskaffandet av CPE, även om bakgrunden var ett allmänt sjukdomstillstånd i det nuvarande samhället. Det skulle inte vara en slump om man skulle nå en samstämmighet om att ta hjälp av de främsta fackföreningarna för att organisera även rena studentdemonstrationer och om de ”starka männen” i facket skyddade demonstrationerna mot ”förortsungar” tillsammans med polisen.
- ”Förortsungarna” har en helt annan inställning i sin kamp mot samhället och allt och alla som uttrycker det ”normala” livet i det här samhället (det är ingen slump att en aktuell film som beskriver unga förortsbors liv kallades ”The hate”). Våld är det som de lever med ständigt och omedelbart, långt ifrån det civiliserade våldet i utbildning eller arbete. De svarar med våld av varierande mått på den enda offentliga plats som de måste möta detta våld, gatorna och diverse allmänna tillhåll i deras förort; de har i praktiken inga krav utan endast en vag idé om att de kämpar för ”någonting annat” och agerar våldsammare när en repressiv handling har medfört mer trakasserier i form av arresteringar, skadade eller till och med dödsoffer. En del av dem överlever med diverse illegala medel, våldsamma rån individuellt eller i små gäng vilka slåss med polisen, är exempelvis vanligt. Det har de gjort i evigheter i alla stora samlingar (fester, marscher, demonstrationer: i de senaste demonstrationerna mot CPE bryr de sig inte om dem utan ser endast chansen till enkelt byte och/eller enkla slagsmål). Vad vi än kan tycka

⁸ *Urbi et orbi*: latin. För staden och för världen. Övers. anm.

⁹ Oläsligt i originalet. Övers. anm.

¹⁰ *Syndicat rassemblée*: fr. ung. samlad fackförening. Övers. anm.

om dessa fakta så markerar ett sådant våld och beteende en klasskillnad: våldsam klass mot medelklass. Detta våld har inget att göra med det ”organiserade” våldet från vissa radikala politiska grupper.

Det säger sig självt att en rörelse av en sådan storlek provocerar fram mängder av diskussioner, förslag och initiativ från alla håll, även om den är begränsad till specifik kategori av befolkningen. Men den är inte beroende av att någon person eller grupp agerar på ett sådant sätt att den tar de första stegen i den nuvarande situationen att gå bortom de begränsade kraven eller anta mer radikala eller mer generella former för handlande. Självfallet skulle minoriteter kunna försöka radikalisera rörelsen, att föra in den i större lager, främst bland arbetarna och att ge den ett huvudmål där den ställer upp det kapitalistiska samhället som problemet. Det är alltid möjligt att i den nuvarande studentrörelsen hitta några slogans, några specifika aktioner eller någon lokal karaktär i orienteringen hos studentstrejken och/eller ockupationerna och att framföra dem som bevis på att rörelsen går i en riktning som vi skulle kunna hoppas var tvungen att nå fram till en ”revolutionär” ståndpunkt. Men för tillfället är det inte alls den allmänna tendensen i rörelsen vilken stannar inom kontrollen och begränsningarna hos en traditionell rörelse. Några skulle kunna tänka sig en koppling till deltagarna i förortskravallerna i höstas: de uppkom i praktiken, men inte i stora tal och för helt andra syften. Rörelsens utveckling kommer att bero på regeringens beslut och på den dialektiska processen mellan de repressiva krafterna, de politiska manipulationerna vilket innefattar kamperna för politisk makt inom den politiska majoriteten och fackföreningarnas konstgrepp. Det finns en mängd av möjligheter för systemet att stoppa rörelsens spridning mot en generalstrejk eller någon annan typ av generalisering. Det finns fortfarande många röster som ber fackföreningarna att organisera en sådan utvidgning av rörelsen genom en order om generalstrejk: detta är en fullkomlig illusion; en sådan strejk skulle bara kunna komma från golvet. Facken har redan bestämt sig, nu när regeringen håller fast vid sin position och vägrar släppa CPE, för en ny större aktionsdag, så vi skulle kunna få en ny version av rörelsen 2003 där kämparglöden uttömdes genom upprepningen av meningslösa fackliga ”aktionsdagar” som aldrig överskreds av gräsrotterna.

Vad kommer senare att finnas kvar av den nuvarande rörelsen, liksom förortsrörelsen under hösten 2005? Vi kan inte bedöma det eventuella resultatet av den nuvarande rörelsen, utan endast deras gemensamma karaktär (förortskravallerna hade uppenbarligen inget resultat). De framför båda en gemensam egenskap som länkar samman dem med tidigare kamprörelser i Frankrike i nutidshistorien, maj

1968 medräknat. Denna gemensamma karaktär, utanför ett mystiskt möte mellan studenter, arbetare, farliga klasser och arbetarklass, är deras snabba generalisering på en nationell skala från en bestämd startpunkt, som bryter med den traditionella ramen av fackliga kamper genom deras spontanitet och deras oförutsägbara utveckling. Denna tendens är relativt outtalad om än väldigt stark, fast diffus i innehåll och organisations- samt handlingsformer. Om den inte kan bekämpas öppet av facken eller de etablerade politiska organisationerna så har den ofta avletts genom dessa traditionella, legala organisationer som försöker innesluta den, använda den, om nödvändigt undertrycka samt trötta ut den, fram till nu med svårigheter men i länderna med resultat. Vi kan inte i nuläget dra några slutsatser om rörelsens utveckling, utan endast observera att den dyker upp år efter år mer eller mindre stark och med mer eller mindre lika kännetecken. Det är även svårt att uttala sig om huruvida man kan dra några lärdomar av några av de forna erfarenheterna som relaterar till samma strömning. Vi kan endast överväga att det är följden av samma typ av reaktion, bortom den specifika situation som startade kampen, mot den allmänna arbets- och livssituationen inom systemet, underordningen och oförmågan hos traditionella organisationer att svara på de problem som alla ställs inför. Den diffusa medvetenheten om den fackliga och politiska miljöns misslyckande att ta tag i detta allmänna missnöje är en annan nuvarande karaktär hos denna tendens, men den är också konsekvensen av det allmänna ekonomiska läget. Självklart kan ingen förutse utvecklingen av denna tendens, lika lite som för den nuvarande studentrörelsen, vilka båda beror av kapitalets rörelse och förändringen till innehåll och form av det kapitalistiska herraväldet, vilket inkluderar de åtgärder som tas för att ”lösa” den nuvarande krisen.

den 29 mars 2006

Översättning av Riff-raff, tidskrift och förlag för kommunism och klasskampsteori, den 4 april 2006.

www.riff-raff.se

Se också:

För kommunism (med bl.a. fler texter av H. Simon)
www.geocities.com/forkommunism

Prol-position news (rapporter om och analyser av kamper runt om i världen, på engelska)
www.prol-position.net